

C.S. LEWIS

VELHO JA LEIJONA

Suomennos Kyllikki Hämäläinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

The Lion The Witch And The Wardrobe Copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950
Inside illustrations by Pauline Baynes copyright © CS Lewis Pte Ltd 1950

Cover art by Pauline Baynes, copyright © CS Lewis Pte Ltd 1959

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia, are trademarks of CS Lewis Pte Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Published by Otava Publishing Company under license from the CS Lewis Company Ltd.
www.narnia.com

Käännöstä tarkistanut Tarja Kontro 2005

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 1960

ISBN 978-951-1-49940-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

SISÄLLYS

1. Lucy kurkistaa vaatekaappiin	6
2. Mitä Lucy löysi sieltä	10
3. Edmund ja vaatekaappi	16
4. Suklaamakeisia	21
5. Jälleen oven tällä puolen	27
6. Metsässä	32
7. Päivä majavien parissa	37
8. Mitä tapahtui päivällisen jälkeen	43
9. Velhon talossa	50
10. Lumous alkaa murtua	55
11. Aslan lähesty	61
12. Peterin ensimmäinen taistelu	66
13. Aikojen alun suuri taika	71
14. Velhon voitto	77
15. Suurempi taika, joka oli jo ennen ajan alkua	83
16. Mitä kivipatsaille tapahtui	89
17. Valkean hirven metsästys	94

Ensimmäinen luku

LUCY KURKISTAA VAATEKAAPPIIN

OLIPA KERRAN NELJÄ LASTA, joiden nimet olivat Peter, Susan, Edmund ja Lucy. Tämä on kertomus siitä mitä heille tapahtui, kun heidät oli sodan aikana lähetetty pois Lontoosta pommitusten takia. Heidät lähetettiin erään vanhan professorin luo. Professori asui kaukana maaseudulla, mistä oli kymmenen kilometrin matka rautatieasemalle ja kahden kilometrin matka lähimpään postitoimistoon. Hänellä ei ollut vaimoa, ja hän asui tavattoman isossa talossa taloudenhoitajattarensa, rouva Macreadyn, ja kolmen palvelijattaren kanssa. (Palvelijattaret olivat nimeltään Ivy, Margaret ja Betty, mutta he eivät esiinny tässä kertomuksessa.) Professori itse oli hyvin vanha mies. Hänellä oli takkuinen valkea tukka, joka peitti hänen kasvonsa melkein yhtä tyystin kuin hänen päänsä. Lapset pitivät hänestä ensi näkemältä. Mutta kun hän ensimmäisenä iltana tuli heitä vastaan ulko-ovella, hän oli niin oudon näköinen, että Lucy (joka oli heistä nuorin) pelkäsi häntä hieman. Edmundia (joka oli toiseksi nuorin) nauratti niin, että hänen oli pantava nenäliina suunsa eteen ja oltava niistävinään, jotta sitä ei olisi huomattu.

Kun lapset olivat sanoneet hyvää yötä professorille ja menneet yläkertaan ensimmäisenä iltana, pojat tulivat tyttöjen huoneeseen juttelemaan.

»Lyön vetoa että olemme pudonneet tassuillemme», Peter sanoi. »Tästä tulee loistavaa. Tuo vanha heppu antaa meidän tehdä ihan mitä haluamme.»

»Minusta hän on vanha kullanmuru», Susan sanoi.

»Äh, lopeta jo!» sanoi Edmund. Hän oli väsynyt mutta yritti olla näyttämättä väsymystään ja oli sen vuoksi huonolla tuulella. »Älä viitsi puhua tuolla lailla!»

»Millä lailla?» Susan kysyi. »Ja sitä paitsi nyt on nukkumaanmenoai-
ka.»

»Yrittää puhua kuin äiti», Edmund sanoi. »Ja kuka sinä olet sanomaan milloin minun on mentävä nukkumaan? Mene itse nukkumaan.»

»Eikö olisi parasta että menisimme kaikki nukkumaan?» Lucy sanoi.

»Syntyy varmasti aika myrsky, jos joku kuulee meidän vielä olevan val-
veilla.»

»Ei varmastikaan», Peter sanoi. »Olen aivan varma siitä, että tämä on
sellainen talo, missä kukaan ei välitä siitä mitä teemme. Sitä paitsi he eivät
kuule täältä mitään sinne asti. Täältä on ainakin kymmenen minuutin
matka alas ruokasaliin, ja siinä välissä on portaita ja käytäviä vaikka millä
mitalla.»

»Mikä tuo ääni on?» Lucy kysyi äkkiä. Talo oli suurempi kuin mikään
hänen aikaisemmin näkemänsä, ja ajatellessaan kaikkia noita pitkiä käy-
täviä ja ovia, jotka avautuivat tyhjiin huoneisiin, hän alkoi vähän pelätä.

»Se on vain lintu, senkin hölmö», Edmund sanoi.

»Se on pöllö», Peter sanoi. »Tämä on varmasti ihana lintupaikka. Nyt
minä menen nukkumaan. Minä tiedän, mennään huomenna tutkimusmat-
kalle. Tällaisesta paikasta saattaa löytyä mitä tahansa. Näittekö niitä vuo-
ria tulomatkalla? Entä metsiä? Siellä saattaa olla kotkia. Siellä saattaa olla
hirviä. Siellä voi olla haukkoja.»

»Mäyriä!» Lucy sanoi.

»Kettuja!» Edmund sanoi.

»Kaniineja!» Susan sanoi.

Mutta seuraavana aamuna satoi taukoamatta. Sade oli niin tiheää, että
kun katsoi ikkunasta ei nähnyt vuoria eikä metsiä, ei edes puutarhassa
olevaa puroa.

»Tietenkin piti ruveta satamaan!» Edmund sanoi. He olivat juuri syö-
neet aamiaista professorin kanssa ja sitten menneet erääseen yläkerran
huoneeseen, jonka hän oli antanut heidän käyttöönsä. Se oli pitkä, matala
huone, jossa oli kaksi ikkunaa vastakkaisilla seinillä.

»Älä viitsi jankuttaa, Ed», Susan sanoi. »Lyön vetoa, että sade lakkaa
tunnin tai parin kuluttua. Ja sillä välin keksimme kyllä jotakin. Täällähän
on radio ja vaikka minkä verran kirjoja.»

»Minä ainakaan en rupea lukemaan», sanoi Peter. »Aion tutkia taloa.»

Kaikki halusivat lähteä hänen mukaansa, ja siitä alkoivat seikkailut. Se
oli sellainen talo, jonka päähän ei koskaan tuntunut pääsevän ja joka oli
täynnä odottamatomia soppia. Ensimmäiset ovet, joita he availivat, johti-
vat vain vierashuoneisiin niin kuin oli odotettavissakin, mutta pian he
joutuivat hyvin pitkään huoneeseen, jossa oli tauluja seinillä, ja siellä he
näkivät myös haarniskan; sen jälkeen he tulivat vihreään huoneeseen,
jonka yhdessä nurkassa oli harppu. Sitten he laskeutuivat kolme askelmaa
alas ja viisi ylös ja tulivat eräänlaiseen pieneen yläkerran halliin, josta oli